

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic, a.s.**, se sídlem Praha 4, Tomíčkova 2144/1, IČ: 64949681, zast. JUDr. Petrem Hromkem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20.7.2009 č.j. 38 720/2009-603

t a k t o :

- I. Návrh žalovaného na přerušení řízení se zamítá.
- II. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20.7.2009 č.j. 38 720/2009-603 a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 25.2.2009 č.j. 11 487/2009-611 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.520,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Hromka.

O d ů v o d n ě n í:

Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) platebním výměrem ze dne 25.2.2009 č.j. 11 487/2009-611 stanovil žalobci podle § 49 odst. 8 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZEK“) platbu na účet univerzální služby za období roku 2006 ve výši 17.557.736,- Kč a současně uložil žalobci povinnost provést platbu v této výši na účet univerzální služby ve lhůtě do 30 dnů ode dne následujícího po doručení tohoto platebního výměru.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítl odvolání podané žalobcem proti shora uvedenému platebnímu výměru.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že správní orgán v řízení postupoval v rozporu se zákonem, protože ke stanovení výše platby žalobce (na účet univerzální služby) použil výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006, ačkoliv tyto čisté náklady na poskytování univerzální služby dosud nebyly pravomocně vypočteny, resp. stanoveny v souladu s § 48 ZEK. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné i proto, že ČTÚ stanovil výši platby žalobce za situace, kdy dosud nebylo pravomocně určeno, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž ve smyslu § 49 odst. 2 ZEK.

Žalobce má za to, že rozhodnutí ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 ve skutečnosti dosud nenabýlo právní moci a ČTÚ je proto neměl vzít za základ pro stanovení platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2006; vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo za této situace předčasné. Rozhodnutí ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., nemohlo nabýt právní moci, protože v řízení, v němž bylo toto rozhodnutí vydáno, správní orgán v rozporu se zákonem nejednal se žalobcem jako s účastníkem tohoto řízení, a předmětné rozhodnutí mu proto ani nedoručil. Zákonné a pravomocné rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 je přitom nezbytným předpokladem pro to, aby ČTÚ mohl vypočítat a určit platbu žalobce na účet univerzální služby. To vyplývá z § 49 odst. 8 ZEK, podle kterého výši platby plátce (žalobce) stanoví ČTÚ z čistých nákladů stanovených podle § 48 ZEK, a to podle procentního podílu plátce určeného podle § 49 odst. 7 ZEK.

Žalobce dále uvedl, že potvrzení správnosti svého závěru ohledně účastenství v řízení, jež předcházelo vydání rozhodnutí ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., se u zdejšího soudu domáhá v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ca 273/2008, v němž brojí proti rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 13.6.2008 č.j. 36 009/2008-603, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení předsedy Rady ČTÚ ze dne 25.2.2008 č.j. 57 438/2007-611/VI.vyř., kterým se stanoví, že žalobce není účastníkem správního řízení vedeného ČTÚ pod č.j. 57 438/2007-611 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „Telefónica“). Žalobce následně poukázal na soudní judikaturu, o kterou opírá svůj názor o nezákonnosti rozhodnutí ČTÚ o tom, že není účastníkem uvedeného správního řízení (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.11.2008 č.j. 9 Ca 293/2007-65, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2009 č.j. 3 As 3/2009-152), obsírně citoval závěry obsažené v jím zmiňovaných soudních rozhodnutích a konstatoval, že tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na rozhodovací činnost ČTÚ podle ZEK, neboť způsob financování úhrady nákladů univerzální služby upravený v ZEK se oproti předchozí úpravě obsažené v zákoně o telekomunikacích nezměnil. Stanovení výše finančního příspěvku (nově „platby“) držitele telekomunikační licence (nově „plátce“) na účet univerzální služby stále přímo závisí na výši prokazatelné ztráty (nově „čistých nákladů“) na poskytování univerzální služby. Jedinou dílčí odlišností mezi oběma

právními úpravami je to, že zatímco podle zákona o telekomunikacích vedl správní orgán řízení o stanovení finančního příspěvku a v tomto řízení také určoval jak procentní podíl plátce finančního příspěvku, tak i konečnou výši příspěvku, podle ZEK se procentní podíl plátce určuje opatřením obecné povahy a teprve následně ČTÚ vydává platební výměr, kterým stanoví výši platby plátce na účet univerzální služby.

S poukazem na jím iniciované soudní řízení probíhající pod sp. zn. 5 Ca 273/2008 žalobce navrhl, aby soud řízení v této věci přerušil do dne nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ca 273/2008, neboť má za to, že výsledek tohoto řízení může mít nepochybně vliv i na rozhodování v této věci.

V další části žaloby žalobce rozvedl svou námitku, že napadené rozhodnutí je nezákonné také z toho důvodu absence pravomocného určení toho, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 představuje pro jejího poskytovatele, společnost Telefónica, neúnosnou zátěž ve smyslu § 49 odst. 2 ZEK. Určení toho, že výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 představovala pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž, je dle žalobce ve světle § 49 odst. 2 ZEK dalším základním a nezbytným předpokladem pro to, aby ČTÚ mohl vypočítat a určit platbu plátce na účet univerzální služby. Stejně jako je tomu v případě rozhodnutí o určení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, také rozhodnutím o určení toho, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 představovala pro společnost Telefónica neúnosnou zátěž, jsou přímo dotčena práva a povinnosti žalobce ve smyslu § 27 správního řádu, jelikož na tomto určení závisí, zda bude žalobce povinen provést platbu na účet univerzální služby. Jen v rámci tohoto správního řízení je také možné uplatnit námitky týkající se skutečností, které jsou pro toto určení rozhodující, např. námitku, že ČTÚ nesprávně vyhodnotil kritéria neúnosné zátěže ve smyslu § 3 vyhlášky č. 338/2006 Sb., o čistých nákladech univerzální služby v elektronických komunikacích. Závěr, že žalobce není účastníkem řízení o určení, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 představovala pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž, žalobce vážně poškozuje na jeho procesních právech.

Rozhodnutí ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006 je dle žalobce navíc v rozporu i s ustanoveními Směrnice o univerzální službě. ČTÚ měl přímo aplikovat zejména články 12 odst. 1 a 13 odst. 1 této směrnice, které jsou dle názoru žalobce bezprostředně účinné a které stanoví, že poskytovatel univerzální služby má na náhradu prokazatelné ztráty nárok pouze tehdy, pokud její poskytování představuje nespravedlivou zátěž. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí ESD č. C-146/00 Evropská komise vs. Francie ECR [2001] I-09167, který v tomto rozhodnutí konstatoval, že poskytování univerzální služby nepředstavuje nespravedlivou zátěž pro France Télécom, který měl v rozhodné době na trhu dominantní postavení. Žalobce dále poznamenal, že některé státy EU přímo právním předpisem stanoví tržní podíl, po jehož překročení nemá poskytovatel univerzální služby právo na úhradu prokazatelné ztráty, protože toto poskytování není nespravedlivou zátěží (např. v Rakousku a Litvě je to 80 %).

V doplnění žaloby ze dne 9.10.2009 žalobce poukázal na usnesení zdejšího soudu ze dne 17.9.2009 č.j. 10 Ca 349/2007-139 o přerušení řízení z důvodu paralelního řešení otázky účastenství žalobce v řízení o vydání podkladového rozhodnutí a domáhal se analogického postupu soudu i v této věci, tj. přerušení řízení do doby rozhodnutí soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 Ca 273/2008.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně konstatoval, že rozhodnutím Rady ČTÚ č.j. 6 908/2010-603 ze dne 3.3.2010 bylo rozhodnutí předsedy Rady čj. 57 438/2007-611/XIII.vyř., ze dne 27.1 2009 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí byla jeho nezákonnost spočívající v tom, že předmětné správní řízení nebylo vedeno se všemi správnímu orgánu známými účastníky řízení (včetně žalobce). V podrobnostech žalovaný odkázal na text samotného rozhodnutí, které tvoří přílohu jeho vyjádření.

K žalobcem zmiňované žalobě ve věci sp. zn. 5 Ca 273/2008 žalovaný uvedl, že touto žalobou žalobce brojí zejména proti postupu žalovaného, který jej nepovažoval za účastníka správního řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006, a neumožnil mu tak vznést jeho námitky v průběhu řízení před správním orgánem, čímž jej měl zkrátit na jeho procesních právech. Vzhledem k tomu, že žalovaný (a to s odkazem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku č.j. 3 As 3/2009-152 ze dne 12.8.2009 a dále též s ohledem na názory Městského soudu v Praze vyjádřené např. v rozsudcích č.j. 10 Ca 257/2007-62 ze dne 23.4.2009 nebo č.j. 10 Ca 249/2007-72 ze dne 23.4. 2009) zaslal žalobci (spolu s dopisem čj. 57 438/2007-611/XIV.vyř. ze dne 30. 11. 2009) rozhodnutí čj. 57 438/2007-611/XIII. ze dne 27.1.2009 a žalobce pak využil práva podat proti tomuto rozhodnutí rozklad, o němž bylo rozhodnuto shora uvedeným rozhodnutím Rady ČTÚ č.j. 6 908/2010-603 ze dne 3.3.2010, má žalovaný za to, že následným postupem správního orgánu bylo předmětu žaloby projednávání v řízení vedeném pod sp. zn. 5 Ca 273/2008 vyhověno v tom smyslu, že žalobce je považován za účastníka předmětného správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný proto navrhl řízení v této věci (vedené pod sp. zn. 9 Ca 309/2009) přerušit do té doby, než sám pravomocně rozhodne v řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006, neboť výsledek tohoto řízení probíhajícího před žalovaným může mít vliv na rozhodování soudu ve věci samé ve smyslu § 48 odst. 2 písm. f/ s.ř.s. Dle názoru žalovaného teprve „nové“ rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006 může spolehlivě odpovědět na otázku (viz přiměřeně § 55 b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů), zda „v důsledku nového rozhodnutí o čistých nákladech je zřejmé, že došlo ke stanovení daně (tj. v daném případě ke stanovení povinnosti k platbě podle předmětného platebního výměru) v nesprávné výši“. Dle názoru žalovaného nelze v současné době, s ohledem na probíhající řízení ve věci, bez jakékoliv pochybnosti dovodit, že došlo ke stanovení daně (povinnosti k platbě) v nesprávné výši.

Žalovaný dále ve vyjádření k žalobě poznamenal, že v souladu se zásadou presumpce platnosti a správnosti správních aktů do doby, než bylo rozhodnutí ve věci (míněno zřejmě rozhodnutí předsedy Rady čj. 57 438/2007-611/XIII.vyř., ze dne 27.1 2009 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006) zrušeno, nahlížel na tento akt jako na správný a platný. Dle § 49 odst. 8 ZEK má žalovaný povinnost stanovit výši plateb k úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby jejímu poskytovateli, společnosti Telefónica. S ohledem na právní stav ke dni vydání předmětného platebního výměru byl žalovaný oprávněn, resp. povinen takový platební výměr vydat.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce stručně shrnul žalobní body, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se stále domáhá zrušení rozhodnutí obou instancí žalovaného, poněvadž podkladové rozhodnutí vydané v řízení o správnosti podkladů, na němž bylo přímo závislé jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i napadené rozhodnutí, dosud nenabylo právní moci, a žalovaný tak neměl uvedené rozhodnutí vzít za základ pro stanovení platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2006. Svůj závěr ohledně absence splnění shora zmíněného předpokladu, který je *conditione sine qua non* pro vydání zákonného rozhodnutí o stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby a vydání platebního výměru, stavěl žalobce na tom, že meritorní rozhodnutí vydané v řízení o správnosti podkladů, na něž správní orgán jak v prvoinstančním, tak i v napadeném rozhodnutí odkazuje a z něhož obě zmíněná správní rozhodnutí vycházejí, doposud nemohlo nabýt právní moci za situace, kdy se žalobcem nebylo v řízení o správnosti podkladů jednáno jako s účastníkem ve smyslu ust. 27 odst. 2 správního řádu, ačkoli mohl být rozhodnutím vydaným v tomto řízení přímo dotčen na svých právech či povinnostech. Tomuto závěru žalobce dal žalovaný plně za pravdu ve svém rozhodnutí č.j. 6 908/2010-603 ze dne 3.3.2010, jímž původní rozhodnutí vydané v řízení o správnosti podkladů, tj. rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř. ze dne 27.1.2009 zrušil, a to z toho důvodu, že předmětné správní řízení nebylo vedeno se všemi správnímu orgánu známými účastníky řízení (včetně žalobce). Podkladové rozhodnutí vydané v řízení o správnosti podkladů tedy v době vydání prvoinstančního i napadeného rozhodnutí ve věci stanovení platby žalobce na účet univerzální služby za období r. 2006 nejenže nebylo pravomocné, ale navíc nebylo vůbec vydáno, resp. vydáno bylo, ale rozhodnutím žalovaného ze dne 3.3.2010 bylo s účinky *ex tunc* zrušeno.

S ohledem na shora uvedené lze dle žalobce již nyní považovat za prokázané, že napadené, jakož i prvoinstanční rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalobce uvedl, že za takového stavu žalobce netrvá na svém v žalobě uplatněném návrhu na přerušení řízení do doby pravomocného skončení řízení vedeného u zdejšího soudu ve věci soudního přezkumu rozhodnutí o jeho účastenství v řízení, když je patrné, že otázka, jež měla být v tomto řízení řešena, tj. otázka, zda byl žalobce účastníkem řízení o správnosti podkladů, na jejímž vyřešení je do značné míry závislé rozhodnutí vydané v tomto soudním řízení, byla s konečnou platností vyřešena vydáním již zmíněného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.3.2010. Skutečnost, že se žalobcem nebylo v řízení o správnosti podkladů, na jehož výsledku je přímo závislé rozhodnutí ve věci stanovení výše žalobcovy platby, lze tedy ve vztahu k projednávané věci považovat za nespornou.

K návrhu žalovaného na přerušení řízení do doby, než sám pravomocně rozhodne v řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006, žalobce uvedl, že žaloba v této věci byla podána proti konkrétnímu rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ č.j. 38 720/2009-603 ze dne 20.7.2009, které bylo vydáno na základě konkrétního rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ č.j. 57 438/2007/XIII.vyř. ze dne 27.1.2009 vydaného v řízení o správnosti podkladů (které nikdy nenabylo právní moci a před několika měsíci bylo dokonce zrušeno). Napadené rozhodnutí bude vždy založeno na onom zrušeném rozhodnutí, ergo bude vždy postrádat zákonný podklad, ať by nové řízení o správnosti podkladů dopadlo jakkoli. Vždy se bude jednat o nové rozhodnutí, které nebude mít žádný vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti podotkl, že dle § 75 odst. 1 s.ř.s. musí soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve vztahu k soudnímu přezkumu tedy je a vždy bude relevantní stav, jaký tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 20.7.2009. Je mimo jakoukoli

pochybnost, že jakékoli v budoucnu žalovaným vydané rozhodnutí nemůže žádným způsobem ovlivnit skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Přijetí argumentace žalovaného, prostřednictvím níž obhájí svůj procesní návrh, by znamenalo, že žalobce by v podobných případech neměl v době podání žaloby potřebnou jistotu o skutkovém a právním stavu, neboť ten by, jak nabízí žalovaný, mohl v průběhu soudního přezkumu doznat významných změn, v důsledku kterých by se žalobce mohl dostat z pozice oprávněného do pozice subjektu, jehož práva a oprávněné zájmy nebyly napadeným rozhodnutím správního orgánu v žádném ohledu dotčeny. Žalobce poznamenal, že žalovaný má nepochybně celou řadu procesních možností, prostřednictvím kterých může napadené i prvoinstanční rozhodnutí řádně odklidit, a napravit tak svá závažná pochybení, kterými tato rozhodnutí zatížil a proti nimž je žalobce nucen bránit se cestou správního soudnictví. Není ovšem možné soudní řízení bezdůvodně přerušovat za tím účelem, aby žalovaný skutkový a právní stav, za kterého sám rozhodoval, uvedl zpětně do souladu s tím, čeho se žalobce domáhá svým žalobním návrhem. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby návrh žalovaného na přerušování řízení do doby, než sám pravomocně rozhodne v novém řízení o správnosti podkladů, byl zamítnut a aby v řízení bylo řádně pokračováno.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 48 odst. 1 ZEK Úřad vypočítá čisté náklady na poskytování univerzální služby postupem podle odstavců 2 až 7. Byl-li poskytovatel univerzální služby vybrán ve výběrovém řízení, vychází Úřad z výpočtu čistých nákladů na poskytování univerzální služby navrženého poskytovatelem v přihlášce do výběrového řízení podle § 39 odst. 5.

Podle § 48 odst. 2 ZEK čistými náklady se rozumí náklady, které se vypočítají jako rozdíl mezi efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele s povinností poskytovat univerzální službu a efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele bez povinnosti poskytovat univerzální službu, včetně přiměřené míry návratnosti investic a se zohledněním nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu, a se zohledněním tržních výhod, které vznikly podnikateli při poskytování univerzální služby. Čisté náklady se počítají za kalendářní rok, v němž měl poskytovatel univerzální služby povinnost poskytovat dílčí službu (dále jen "zúčtovací období").

Podle § 48 odst. 5 ZEK úplné podklady umožňující správný výpočet čistých nákladů za zúčtovací období předloží poskytovatel univerzální služby Úřadu do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období. Poskytovatel univerzální služby odpovídá za správnost a úplnost jím předloženého výpočtu a předložených dokladů a podkladů. Výpočet čistých nákladů provádí Úřad na základě výpočtu čistých nákladů, provedeného poskytovatelem univerzální služby podle odstavců 2 a 3 a účetních dokladů, popřípadě dalších podkladů poskytovatele univerzální služby, kterými musí být tyto výpočty doloženy. Pokud Úřad zjistí, že podklady poskytovatele univerzální služby jsou neúplné nebo mají nedostatky, stanoví poskytovateli přiměřenou lhůtu k jejich doplnění, popřípadě k opravě. Neprovede-li poskytovatel ve stanovené lhůtě nápravu, Úřad nezahrne náklady na splnění povinnosti uložené v rámci univerzální služby, které se neúplná či nedostatečná dokumentace týká, do čistých nákladů na poskytování univerzální služby.

Podle § 48 odst. 6 ZEK Úřad ověří správnost a úplnost podkladů do 6 týdnů od jejich předložení nebo doplnění podle odstavce 5, popřípadě ověřením pověří třetí subjekt, u něhož je zajištěna nestrannost a nezávislost na poskytovateli univerzální služby. Závěry ověření,

výsledek a způsob výpočtu čistých nákladů na poskytování univerzální služby Úřad uveřejní. Chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti Úřad opraví a bezodkladně uveřejní.

Podle § 49 odst. 1 ZEK (ve znění účinném do 30.6.2010) žádost o úhradu čistých nákladů je poskytovatel univerzální služby povinen podat Úřadu nejpozději do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období.

Podle § 49 odst. 2 ZEK Úřad určí, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž.

Podle § 49 odst. 3 ZEK k úhradě čistých nákladů Úřad zřídí účet univerzální služby (dále jen "účet"), který spravuje. Účet není součástí státního rozpočtu. Prostředky účtu jsou vedeny u banky a lze je použít pouze pro účely podle tohoto zákona. Zůstatek na účtu se na konci kalendářního roku převádí do roku následujícího. Úroky jsou příjmem státního rozpočtu, úhrady za bankovní služby spojené s vedením účtu jsou výdajem státního rozpočtu.

Podle § 49 odst. 4 ZEK příjmy účtu tvoří platby plátců, penále podle odstavce 11, případně návratná finanční výpomoc od státu, která je splatná do 2 roků. Úřad vede evidenci plátců. Výdaji účtu jsou platby poskytovatelům univerzální služby a splátky návratné finanční výpomoci od státu. Výdaje hradí plátcí.

Podle § 49 odst. 5 ZEK plátcem je každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb.

Podle § 49 odst. 7 ZEK Úřad stanoví opatřením obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období.

Podle § 49 odst. 8 ZEK Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru.

Podle § 48 odst. 3 písm. d/ s.ř.s. předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,

c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Napadené rozhodnutí totiž bylo vydáno v řízení, které je stíženo podstatnými vadami, jež mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé

Soud plně přisvědčuje názoru žalobce, že žalovaný zásadním způsobem pochybil, když se žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na závěry obsažené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 4.6.2010 č.j. 5 Ca 273/2008 – 1333, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 13.6.2008, č.j. 36 009/2008-603 a usnesení Českého telekomunikačního úřadu ze dne 25.2.2008 č.j. 57 438/2007-611/VI.vyř. Názor žalovaného, na kterém byla obě tato rozhodnutí zbudována a podle kterého žalobce není účastníkem řízení vedeného žalovaným ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby společnosti Telefónica za rok 2006, soud v uvedeném zrušovacím rozsudku označil za nesprávný, a to s poukazem na již ustálenou judikaturu správních soudů řešící otázku účastenství žalobce v řízení o ověření prokazatelné ztráty při poskytování univerzální služby (např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 21.11.2008 č.j. 9 Ca 293/2007-65, ze dne 23.4.2009 č.j. 10 Ca 257/2007-62 a č.j. 10 Ca 249/2007-72, ze dne 14.9.2009 č.j. 8 Ca 255/2007-108, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2009 č.j. 3 As 3/2009-152, ze dne 10.2.2010 č.j. 6 As 48/2009-124, ze dne 16.12.2009 č.j. 6 As 38/2009-134).

Soud pro úplnost uvádí, že ačkoliv výše zmíněná judikatura správních soudů vychází z právní úpravy obsažené v zákoně o telekomunikacích, její závěry lze vztáhnout též na rozhodování ČTÚ podle nové úpravy obsažené v ZEK. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že způsob financování úhrady nákladů univerzální služby upravený v ZEK se oproti předchozí úpravě obsažené v zákoně o telekomunikacích v podstatných rysech nezměnil. Výraznější změnou oproti předchozí úpravě je stanovení procentních podílů výnosů jednotlivých plátců na celkových výnosech opatřením obecné povahy (§ 49 odst. 7 ZEK), ani tato změna však nemění nic na tom, že pravomocné stanovení výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby na poskytování této služby za rozhodné období postupem podle § 48 ZEK je nezbytnou podmínkou pro určení výše platby konkrétního plátce na účet univerzální služby. Jinak řečeno, výši platby konkrétního plátce může Úřad stanovit až poté, co byla pravomocně stanovena výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby na poskytování této služby za rozhodné období postupem podle § 48 ZEK, neboť právě z této hodnoty se (s použitím procentního podílu stanoveného opatřením obecné povahy podle § 49 odst. 7 ZEK) výše platby konkrétního plátce na účet univerzální služby v souladu s § 49 odst. 8 ZEK stanoví. Je tedy nepochybné, že žalobce byl výsledkem řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 přímo dotčen na svých právech, neboť výsledek tohoto řízení má zásadní vliv i na výsledek řízení, v němž byla

Úřadem následně stanovena výše platby žalobce na účet univerzální služby za dané období. Právě proto mělo být se žalobcem jednáno jako s účastníkem uvedeného řízení.

K tomu, že opomenutí žalobce jako účastníka řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 bylo v rozporu se zákonem, v mezidobí dospěl též žalovaný, o čemž svědčí jím dokládané rozhodnutí Rady ČTÚ č.j. 6 908/2010-603 ze dne 3.3.2010, kterým bylo rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., ze dne 27.1.2009 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Žalobce byl opomenut jako účastník řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 a rozhodnutí ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., jemu (ani dalším opomenutým účastníkům) nebylo řádně doručeno. Uvedené rozhodnutí proto nemohlo nabýt právní moci a nemohly nastat ani účinky s právní mocí spojené. Skutečnost, že na rozhodnutí byla případně vyznačena právní moc, je pro posouzení nabytí právní moci irelevantní. V navazujícím řízení o stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby pak správní orgány obou stupňů vycházely z nesprávné premisy, že rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., nabylo právní moci, a proto jej vzaly jako podklad pro dané řízení a jím určenou výši čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 vzaly za základ pro stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby postupem podle § 49 odst. 8 ZEK. Podstatná vada řízení spočívající v opomenutí žalobce jako účastníka řízení, kterou bylo stíženo podkladové rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., tak ve výsledku zatěžuje i platební výměr ze dne 25.2.2009 č.j. 11 487/2009-611, jakož i napadené rozhodnutí.

Po vydání zrušovacího rozhodnutí Rady ČTÚ č.j. 6 908/2010-603 ze dne 3.3.2010 nastala situace, že zde existuje napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) ve věci stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2006, aniž by byla známa výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za toto období. Tato situace je v rozporu se zákonem, neboť rozhodnutí ve věci stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2006 může být vydáno až poté, co bude Úřadem pravomocně rozhodnuto o výši čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za uvedené období, a musí z tohoto podkladového rozhodnutí vycházet. Lze konstatovat, že po zrušení podkladového rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ ze dne 27.1.2009 č.j. 57 438/2007-611/XIII.vyř., nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, náležitou oporu, pokud jde o stanovení jedné ze základních hodnot potřebných podle zákona pro jeho vydání, kterou je výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.7.2001 č.j. 9 Ca 383/2008 – 54, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 5/2012 pod číslem 2585).

Soud neakceptoval návrh žalobce na přerušení řízení do doby, než bude Úřadem vydáno nové (pravomocné) rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006. Jak žalobce správně poznamenal v replice, soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s.r.s. vychází ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nové rozhodnutí žalovaného nemůže zhojit zjištěné vady řízení, které zde byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a proto nemůže mít vliv na rozhodování soudu o důvodnosti žaloby. Podmínka pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d/ s.ř.s. nebyla v dané věci splněna, a soud proto návrh žalovaného na přerušení řízení zamítl.

Dalšími žalobními námitkami se soud již nezabýval, neboť tyto se vztahují k postupu Úřadu v předchozím řízení o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 a není je možné řešit v řízení, jímž se stanovuje výše platby žalobce na účet univerzální služby. Jak již bylo uvedeno shora, se žalobcem musí být jednáno jako s účastníkem řízení o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů společnosti Telefónica na poskytování univerzální služby za rok 2006 (tuto skutečnost nyní nezpochybňuje ani žalovaný). V tomto řízení bude mít žalobce možnost uvedené námitky uplatnit a pokud tak učiní, bude správní orgán povinen se s nimi vypořádat. Bylo by předčasné, aby se těmito námitkami jako první zabýval soud, neboť by tak předjímal hodnocení věci správním orgánem.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro vytčenou vadu řízení rozsudkem bez jednání zrušit (§ 76 odst. 1 písm. b/, c/, § 78 odst. 1, 3 s.ř.s.). V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, doplnění žaloby, replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.920,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 13.520,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Hromka (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.